

ရည်းစားဝေခင်းနှုတ်ပြန်လေပြီရင်ဆိုခြင်း

ဇာတ်လမ်းက အရမ်းရိုးရှင်းပြီး
အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုဆိုတာထက်
ပါးပါးလေး ပိုကောင်းပိုပါလိမ့်မယ် ...။

ဘောလုံးလောက,က စကားနဲ့ဆိုရင်
ကိုယ်ပါဝင်ကစားဖူးခဲ့တဲ့အသင်းနဲ့
ပြန်ကစားဖို့ အခွင့်ကြုံလာတာမျိုးပေါ့ ...။
ခုလည်း ...
ကျွန်တော် ပြန်ရင်ဆိုင်ရတဲ့သူဟာ
အရင်တစ်ချိန်က ...
.....
.....။

(၁)

မနေ့ညက သူရာကင်းကင်း၊ ကိလေသာပါးပါးလေးနဲ့ အိပ်ရာဝင် ခဲ့လို့လား
မသိဘူး။ ဒီမနက် သိက္ခာရှိရှိ၊ ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ အိပ်ရာက နိုးလာပါတယ်။ နိုးနိုးချင်း
နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီခွဲလှလှ လေး။ ကျွန်တော် တို့နေတဲ့ နှစ် ထပ်အိမ်ရဲ့
အပေါ်ထပ်ဝရန်တာလေးကနေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စပ်စုကြည့်မိတယ်။

လမ်းမပေါ် အစုန်အဆန်လျှောက်နေကြတဲ့ ဈေးသွား၊ ဈေးပြန် လူဆိုဒိစုံတွေ ၊

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် အလုပ်ငှာနကို စောစော သွားရတဲ့လူတွေ ၊ နောက်ပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် အော်ရင်း ဖြတ်သွားကြတဲ့ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး ဈေးသည်အချို့၊

တန်ဖိုးနည်းဖုန်းကို တစ်လောကလုံးကြား အောင် ဟန်ပါပြောရင်း

လျှောက်သွားကြတဲ့လူများ ၊ ကိုယ်ခင်းထားတဲ့လမ်းလို့ ယူဆပြီး ကားကို

အသားကုန်မောင်းသွားကြတဲ့ လူကုံထံများ ၊ နောက်ဆုံး ပြည်သူပိုင်ခွေးလေခွေးလွင့်အချို့နဲ့

မနက်ခင်းမြင်ကွင်းဟာ ဖွံ့ဖြိုး ဆဲ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို

ဖော်ပြနေပါတယ်။

ကြည့်ရင်းနဲ့ ကြည့်လင်နေတဲ့စိတ်ဟာ နည်းနည်း နောက်ကျသွား တာမို့

အကြည့်ကိုလွှဲပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ အတွင်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော် ခုတင်နဲ့

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခုတင်ပေါ်မှာ တနူးနူးနဲ့ အိပ်ပျော်နေ သေးတဲ့ သက်ဦးရဲ့ ဟောက်သံကို

အရင် စကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီ လဒေ သက်ဦးက ညက အသောက်ကျူး ထားလို့

အိပ်ရာကထနိုင်မှာ မဟုတ်သေး ဘူး။ သူ့ခုတင်ခြေရင်းမှာ လည်း သူ့လိုပဲ မှော

က်ရက်ကလေးအိပ်နေတဲ့ ပုလင်းပြားလေးကို တွေ့ လိုက်ရသေးရဲ့ ။

ပြောရရင် ကျွန်တော် လည်း တစ်ခါတလေ သူရာအရက်ကို သုံးစွဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆင်ခြေပေးရရင် ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မကင်းနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီရက်ပိုင်း ကတော့

ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် မသောက် ဖြစ်တာပါ။

ခုလည်း သက်ဦးကို နှိုးမနေတော့ဘဲ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင် ဖို့

အောက်ထပ်ကို ဘေးလှေကားနဲ့ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ အောက်ထပ်မှာ နေတဲ့ အိမ်ရှင်မိသားစု

ကတော့ နိုးဟန်မတူသေးဘူး။ တံခါးတွေ ပိတ်ထားကြသေး တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်

အပေါ်ထပ်မှာ နေတဲ့ ကျွန်တော် နဲ့သက်ဦးဟာ အိမ် ငှားတွေ ဆိုတာကို ပရိသတ်ကြီးလည်း

ရိပ်မိလောက်ပါပြီ။

အောက်ထပ်က အုတ်ကန်မှာ ရေကို အားရပါးရချိုးပစ်လိုက်ပြီးမှ

ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။ အပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ဒီမနက် ဝတ်ရမယ့် အဝတ် အစားတွေ ကို

ထုတ်ပြီး မှန်ရှေ့ခဏရပ်မိတယ်။ တစ်နေ့ကမှ ဂျတ်နဲ့ ဆွဲထားလို့ ပြန်ထွက်စပြုနေတဲ့ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ဟာ နှုတ်ခမ်း အထက်မှာ စိမ်းစိမ်းဖန့်ဖန့်ခင်ဗျ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားမိသေးရဲ့ ။ ပြီး ...ရိုးအွန်နဲ့ ချိုင်းနှစ် ဖက်ထဲကို လေးငါးချက်လောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး အားပေးပစ်လိုက်သေးတယ်။ ဂျယ်ပါးပါးနဲ့ ကျွန်တော် ဆံပင်ကို ထောင်ထောင်လေးလုပ်ပြီး ချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အလှပြင်လုပ်ငန်းဟာ ပြီးဆုံး သွားပါပြီ။

အဝတ်အစားတော့ မလဲ ဖြစ်သေးဘူး။ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို တစ်ချက်ပြန်စစ်လိုက်တယ်။ အိုကေပဲ။ အလိုအပို မရှိဘူး။ မေ့မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဖုန်းကို ကျောပိုးအိတ်နား ကပ်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒါတွေ ပြီးသွားချိန်မှာ တော့ သက်ဦးရဲ့ ခြင်္သေ့ကို အသာမပြီး အိပ်ပျော်နေသေးတဲ့ အဲဒီ လဒေရဲ့ တင်ပါးကို ခပ်စပ်စပ်နှစ် ချက်လောက် ခြေ ထောက်နဲ့ကန်ပစ်လိုက်တယ်။

"ဟေ့ကောင် သက်ဦး ...ထတော့လေကွာ၊ တော် ကြာ အလုပ် နောက်ကျနေဦးမယ်"

သူ့တင်ပါးကို အကန်ခံရလိုက်ရမှု ကြောင့် သက်ဦးဟာ မှော့ ကိနဲ့ မှော့ က်နေရာက ပက်လက်လှန်လာပြီး မကြည်လင်တဲ့မျက်လုံးကြီးနဲ့ ကြည့်လာပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ကျွန်တော်ကို ...

"ဟာ မောင်ကျုပ် ...မင်းကွာ၊ စောစောစီးစီး ဘာ ဖြစ်လို့ လာနိုးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အိပ်မက်က ပစ်စလက်ခတ်ကောင်းနေတာကွ"

ဒီကောင့်စကားကြောင့် ကျွန်တော် လည်း မျက်မှောင့်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

"အောင်မာ ...မင်းကို သိပ်ချစ်လို့များ နှိုးတယ်ထင်လို့လား၊ မင်း အလုပ်နောက်ကျမှာ စိုးလို့ကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာအိပ်မက်များ မက်နေလို့လဲ"

"ဘာအိပ်မက် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါတို့နိုင်ငံမှာ ဒီမိုကရေစီအပြည့်အဝရပြီလို့ အိပ်မက်မက်နေတာလေ၊ မောင်ကျုပ်ရာ ...မင်းလုပ်တာနဲ့တော့ သွားပါပြီ"

စူပူပူပြောရင်း သက်ဦးဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ အောက်ထပ်ကို ကော့ပက်ကော့ပက်နဲ့ ဆင်း သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် မှာ ကြောင်ပြီး ရပ်နေမိသေးတယ်။ ဒီမိုကရေစီအပြည့်အဝရနေတဲ့ ဒီကောင်ကို နှိုးလိုက်တာများ မှာ သွားပြီလားပေါ့။ ပြီးမှ ဒီကောင် တစ်ခါတစ်ခါ ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ်ပြောတတ်တာကို တွေ့ ပြီး ပြုံး လိုက်မိတယ်။

သက်ဦး အပေါ်ထပ် ပြန်တက်လာတဲ့အချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော် ဟာ အပြင်သွားဖို့ အဝတ်အစားတောင် လဲပြီးပါပြီ။

ကျွန်တော် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သက်ဦးက မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်လိုက် သေးတယ်။ ပြီးမှ ...

"မောင်ကျုပ် ...မင်း ဒီနေ့ သပ်ရပ်လှချည်လားကွ၊ ဪ ...သိပြီ၊ သိပြီ၊ မင်းက ဒီနေ့ အလုပ်သွားလျှောက်ရမှာ ကိုး"

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ အလုပ်တစ်ခုက ပြုတ်လာတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ဒီနေ့ အလုပ်သစ်တစ်ခု သွားလျှောက်ရမှာ ပါ။ အဲဒါကြောင့် လည်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သောက်စားခြင်းအမှု ကို မပြုဖြစ်တာပေါ့။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှေ့လမ်းမဆီက မောင်ကျုပ် ရေ မောင်ကျုပ် ...ဆိုပြီး ကိုကြီးဇော်ရဲ့ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်မထူး ဖြစ်သေးဘဲ သက်ဦးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

"သက်ဦး ...ကျုပ် လစ်လိုက်ဦးမယ်"

"အေး ...အဆင်ပြေပါစေ မောင်ကျုပ်ရာ"

ကျွန်တော် အသာပဲ ပြုံး ပြလိုက်တယ်။ ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၊ ဟန့်ဖုန်းအိတ်ကပ်ထဲထည့်လို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ဖိနပ်အသစ်ကလေးကို စီးစွပ်လိုက်ပါတယ်။

(၂)

"မောင်ကျပ်ရာ ...ဒီလောက်အော်ခေါ်နေတာတောင် အသံလေး ဘာလေး ပြန်မပေးဘူး"

တွေ .တွေ .ချင်း ကိုကြီးဇော်က အပြစ်တင်သလိုလေသံနဲ့ လှမ်းပြော လာတယ်။
ကျွန်တော် က ခပ်တည်တည်ပုံစံနဲ့ပဲ ...

"ဟာဗျာ ...ခင်ဗျားကလည်း ခု ကျပ်ကို အကောင်လိုက် မြင် နေရပြီပဲဥစ္စာ၊
ပြီးတော့ အချိန်လည်း စောသေးတာပဲ။ ကဲပါ ...ကျပ်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို
အရင်ဗိုးရဲအောင်"

အဲဒီ တော့မှ ကိုကြီးဇော်မျက်နှာက ပြုံး ဖြိုးဖြိုး ဖြစ်လာပြီး ...

"အဲဒီ အစီအစဉ် ကတော့ လောလောဆယ် အကောင်းဆုံးပဲ မောင်ကျပ်"
တဲ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ကို မောင်ကျပ်လို့ ခေါ်ကြတဲ့အကြောင်းကို
ရှင်းပြပါဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဇာတိက နယ်မြို့ လေးတစ်မြို့ ကဗျ။ အဲဒီ မှာ က
စကားပြောကြရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမ်စားအ ဖြစ် 'ကျပ်' ဆိုပြီး သုံးကြ တာလေ။ ကျွန်တော်
ရန်ကုန်ကို တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ လာတော့လည်း အဲဒီ ကျပ်, ကျပ်နဲ့ ပြောတဲ့အကျင့်ကို
မဖျောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုချိန်ထိ စကားပြောရင် ကျပ်, ကျပ်နဲ့ ပြော ဖြစ်နေသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့
ကျောင်းတက်တော့ သူငယ် ချင်းတွေ က နောက်ပြီး 'မောင်ကျပ်' လို့ ခေါ်ကြတာ။
တကယ်တော့ ကျွန်တော် နာမည် အရင်းက စိုးခန့်ပါ။ ထပ်ပြောရရင် ကျွန်တော် ကို ကိုခန့်
လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် လည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကလည်း
ကြော်ငြာဝင်တာမဟုတ်ဘဲ ကြုံလို့ပြောပြတာပါ။ ထားပါတော့။ ခုတော့ ကျွန်တော် နာမည်

က မောင်ကျပ်။ ကျောင်းပြီးလို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ သက်ဦး နဲ့အတူ လာငှားနေ ဖြစ်တော့ ကျွန်တော် ကို ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ က သက်ဦး ခေါ်တဲ့အတိုင်း မောင်ကျပ်လို့ပဲ လိုက်ခေါ်ကြ ကတော့တာ။ ဒါကိုလည်း ခုခိုန် ထိစကားပြောရင် ကျပ်, ကျပ်လို့ ထည့်ပြောတုန်း ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် က ကျေနပ်ပါတယ်။ မောင်ကျပ်ရာဇဝင် ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ ကိုကြီးဇော်က ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့် မေးလာတယ်။

"ဒါနဲ့ မောင်ကျပ် ...မင်း အရင်အလုပ်က ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ပြုတ်လာတာလဲကွ၊ လင်းစမ်းပါဦး"

အင်း ...ကိုကြီးဇော် ကတော့ မောင်ကျပ် အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့ အကြောင်းကို မေးလာပါပြီ။ လမ်းလျှောက်ရင်း မေးလာတာမို့ လမ်းလျှောက် ရင်းပဲ ကျွန်တော် မှာ ဖြေရတော့တယ်။

"ကျပ် အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့အကြောင်း ကတော့ ဒီလိုဗျ"

အဲဒီ လို အစချီလိုက်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်တွေ ဟာ မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ် ကားထဲကအတိုင်း နောက်ပြန်လိမ့်ဆင်း သွားပါတယ်။ ဇာတ်ညွှန်းအခေါ်အရ ဆိုရင် (F/ဗ) ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီ နေ့ဟာ မနက်ဦးကပဲ မိုးအတော် ရွာထားပြီး ကျွန်တော် အလုပ် ကို သွားတဲ့အချိန်ထိ ခပ်ဖွဲဖွဲရွာနေသေးတဲ့ သော ကြာနေ့ပေါ့။

အဲဒီ တုန်းက သက်ဦးနဲ့ကျွန်တော် က ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ အတူ တူလုပ်တာပါ။ ကျွန်တော် တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အဓိကကုန်ပစ္စည်းက အမျိုးသမီး လစဉ်သုံးပစ္စည်းဗျ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် လစာကောင်းတာမို့ (အလုပ်လည်း ရှာ ရခက်တာကြောင့်) ဝင်လုပ် ဖြစ်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နေ့က သက်ဦး ခွင့် ယူထားလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ကုမ္ပဏီကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လျှောက်လာတယ်ဆိုတာကလည်း ကားမှတ်တိုင်ကနေ ကုမ္ပဏီရှိရာ အဆောက်အအုံကိုပေါ့။

ကျွန်တော် လျှောက်လာတဲ့လမ်းမှာ လည်း ရန်ကုန်မြို့ ရဲ့ ရိုးရာအတိုင်း လမ်းမပေါ် တင်ကျန်နေတဲ့ ရေကွက်ရေအိုင်ငယ်တွေ က ရှိနေဆဲပါ။ မပြင်ရင် ရေအိုင်ကနေ ချောက်အထိ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ ထားပါတော့။ အဲဒီ ကိစ္စက သက်ဆိုင်ရာအမတ်တွေ လွှတ်တော် မှာ အဆိုတင်သွင်းရမယ့် ကိစ္စပါ။

ခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ရေအိုင်ကွက်တွေ ကို သိုင်း ကွက်နင်းသလို ကွင်းရှောင်ရင်း လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ အသားကုန်မောင်းနှင်လာတဲ့ ကားအကောင်း စားတစ်စီးဟာ ရေအိုင်ကွက်ကို မညှာမတာဖြတ်နင်းလိုက်ပါတယ်။ ဖြန်းခနဲ အသံနဲ့အတူ လမ်းဘေးမှာ လျှောက်နေတဲ့ ကျွန်တော် ဆီကိုလည်း ရေစက် တွေ လွင့်စဉ်လာတာမို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တစ်ခြမ်းဟာ ရွှံ့ရွှံ့စို သွားပါတော့တယ်။ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်ပြီး ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားရဲ့ နောက် ဘက်ကိုပဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ရပ်ပြီး တောင်းပန်စကားလေးတောင် မပြောတဲ့အပြင် မောင်းပြေးသွားတာမို့ အတော် လူမဆန်တဲ့ ကားမောင်းသူပဲ လို့ တွေ့ ရင်း ကားနံပါတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ် ဖြစ်အောင် မှတ်ထားလိုက် မိတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဖြတ်ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ဟာ ဂဏန်းလေးတွေ မြင်ရင် ပေါင်းကြည့်တတ်တဲ့ဝါသနာရှိပါတယ်။ အဲဒါကို မနာလိုသူတချို့က တော့ လောင်းကစားဝါသနာပါတာမလို့ မညှာမတာ ပြောကြသေးရဲ့ ။ လူဆို တာကလည်း ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ကိုယ်လေ။

ခုလည်း ကျွန်တော့် ကို လုပ်ချသွားတဲ့ ကားနံပါတ်ပေါင်းခြင်းက ဆယ့်သုံး (၁၃) ဗျ။ အင်း ...ဒီနေ့ဟာလည်း သော ကြာနေ့၊ ခု ကားနံပါတ်ကလည်း ဆယ့်သုံးဆိုတော့ ကံမကောင်းတဲ့နေ့နဲ့ဂဏန်းမို့လို့ ကျွန်တော် ခံရတာ များ လား တွေ မိပါသေးတယ်။

လျှောက်လာရင်း ကုမ္ပဏီခြံဝင်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော် တင်း ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ခုနက ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲမှာ အခန့်သား တွေ လိုက်ရလို့ပါ။

ကျွန်တော် ရပ်ကြည့်နေမိချိန်မှာ ပဲ ကုမ္ပဏီထဲက ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဟာ အဲဒီ ကားဆီကို ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာပါ တယ်။ အသက်အရွယ် ကတော့ ကျွန်တော် နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပါပဲ။

တန်ဖိုးကြီးတောက်ပြောင်တဲ့ အဝတ်အစားအောက်က သူ့ရုပ်ရည် ဟာ သူဌေးသမီး တစ်ယောက် ရဲ့ အလှတရားမျိုးနဲ့ လင်းတောက်နေပါတယ်။

သူ့ဟာသူ ဘာ ဖြစ် ဖြစ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ ကတော့ ကားနားလျှောက် သွားပြီး အဲဒီ အမျိုးသမီးထိုင်နေတဲ့ အခြမ်းက ကားတံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲဖွင့်လိုက်တာပါပဲ။

ရုတ်တရက် မထင်ထားတဲ့အခြေအနေမို့ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ လန့် သွားပုံရပါတယ်။ ကားထဲမှာ ထိုင်ပြီး အခန့်သား စားသုံးနေတဲ့ ရေခဲမုန့်ခွက် ဟာလည်း သူ့ရဲ့ အကောင်းစားစကဒ်ပေါ် လွတ်ကျသွားလေရဲ့ ။

အမလေး ...ပလုတ်တုတ်လို့အော်ပြီး သူ့စကဒ်ပေါ် ခစားသွားတဲ့ ရေခဲမုန့်ဖတ်တွေ ကို မျက်လုံးပြူး ပြီး အရင်ကြည့်တယ်။ ပြီး ...အဲဒီ ပြူး နေတဲ့ မျက်စိနှစ် လုံးဟာ ဝင်းဝင်းတောက်လို့ ကျွန်တော့် ဆီ ရောက်လာပြန်တယ်။ တစ်ဆက်တည်း

ထွက်လာတဲ့ စကားတွေ ဟာလည်း အတွဲလိုက်ပါပဲ။

"ဟဲ့ ...နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ငါ့ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့် တာလဲ၊ နင် ဘာကောင်လဲ၊ ဒီမှာ အကုန်ပေပွကုန်ပြီ သေနာကောင်ရဲ့။"

သူ့စကားအဆုံးမှာ ပဲ ကျွန်တော် က ...

"ကျုပ် ဘာကောင်လဲဆိုတာ အရေး မကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျား ...ကား ပေါ်က ခဏဆင်းခဲ့စမ်းပါ၊ စာရင်းရှင်းချင်လို့။"

"အောင်မာ ...ဘာကို စာရင်းရှင်းရမှာ လဲ၊ နင်လုပ်လို့သာ ဒီမှာ ပေကုန်တာ၊ အဲဒါကိုပဲ အရင်ရှင်း"

သူကလည်း မခေဘူးဗျ၊ ချက်ချင်း ကို ပြန်ပက်တာ။ ကျွန်တော် က လည်း ဘယ်ရမလဲ။ ထပ်ကောတာပေါ့။

"ခင်ဗျားကိစ္စက နောက်မှ ရှင်းရမှာ ၊ ခု အရင်ရှင်းရမှာ က ခင်ဗျား ကားကို မဆင်မခြင်မောင်းသွားလို့ ကျုပ် ဗွက်ရေတွေ စိုသွားတာ ...ဒီမှာ တွေ့ လား၊ အဲဒါကိုပဲ ရှင်းပေး"

စိုနေတဲ့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို လှည့်ပြလိုက်တော့ သူမက မျက်မှောင့် ကြုံတိတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကိုလည်း အစုန်အဆန်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်း လာတယ်။

"ဟဲ့ ...နင်က ဒီကုမ္ပဏီကလား"

ကျွန်တော် ဝတ်ထားတဲ့ ယူနီဖောင်းကြောင့် မေးတာနဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော် က ...

"အဲဒါလည်း ခင်ဗျား သိစရာမလိုပါဘူး၊ ခုလောလောဆယ် ကျုပ် ကိစ္စကိုပဲ ရှင်းပေး"

"အောင်မာ ...စကားပြောတာက ရင့်လှချည်လား"

"အဲဒါလည်း ကျုပ်ကိစ္စပါ"

ကျွန်တော် စကားအဆုံးမှာ သူမကလည်း မဲ့ပြုံး တစ်ချက် ပြုံး ရင်း-

"ပြီးရောလေ၊ ဒါဆိုလည်း နင် ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့"

ပြောပြီး သူက ကျွန်တော် တို့ကုမ္ပဏီဘက် လျှောက်သွားလို့ ကျွန်တော် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သွားရတယ်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် တို့မန်နေဂျာကို ပြောပြပြီးမှ ကျွန်တော် ကို တောင်းပန်မလို့လားမသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အထင်က ကုမ္ပဏီထဲရောက်တော့ တက်တက် စင်အောင်လွဲသွားရတယ်။ သူမ ခပ်တည်တည်နဲ့ မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲဝင်သွား ပြီး သိပ်မကြာဘူး။ ကျွန်တော် တို့မန်နေဂျာဟာ ယူနီဖောင်းအသစ်တစ်စုံ ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ဆီ လျှောက်လာပါတယ်။ အနားရောက်တော့ မကြည် သလိုအကြည့်နဲ့ ...

"ရော့ စိုးခန့် ...ယူနီဖောင်းလဲလိုက်၊ ပြီးရင် ငါ့ရုံးခန်းထဲ ခဏ လာခဲ့"

မန်နေဂျာစကားအတိုင်း ယူနီဖောင်းအသစ်လဲပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပဲ ကျွန်တော် မျက်လုံး ဟာ ပြူး သွားရရဲ့ ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စားပွဲရဲ့ နောက်က ဂျာကြီးထိုင်တဲ့ ဆုံလည်ခုံမှာ သူမက အခန့်သားထိုင်နေပြီး ကျွန်တော် တို့ ဂျာကြီး ကတော့ ဝန်ထမ်းတွေ ထိုင်နေကျရိုးရိုးခုံလေးမှာ မျောက်အိုလေးလို ငြိမ်ကုပ်နေလို့ ခင်ဗျ။

ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲဆိုပြီး ကျွန်တော် တွေ နေတုန်းမှာ ပဲ ဆုံလည် ခုံပေါ်က သူမက ဂျာကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

"ဦးအောင်စိုး"

သူမပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားဟာ သုံးလုံးတည်းပေမယ့် ဂျာကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ သေခါနီး လူမမာ သွေးဆုတ်သွားသလို ပွေးခနဲ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ် သွားပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ...

"ပြော ...ပြောပါ မ ...မနုဦ"

အဲဒီ တော့မှ သူမက ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဂျာကြီး ကို ...

"ဧည့်သည်ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ဦးလေ၊ ပြီးရင် ...အကျိုးအကြောင်း လေး

ရှင်းပြလိုက်ဦး"

နဒီဆိုတဲ့ သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဂျာကြီးက ကျွန်တော်ကို မော့ ကြည့်ရင်း ...

"စိုးခန့် ...ထိုင်ဦး"

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ ဂျာကြီးက စကား ဆက်လာတယ်။

"စိုးခန့် ...မင်းရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ မနဒီဟာ ငါတို့အမိဒီ ဦးကောင်း ဇော်ရဲ့

တစ်ဦးတည်းသော သမီးပဲ"

"ဗျာ"

အံ့ဩလိုသာ ရေရွတ်လိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အမိဒီသမီး ဆိုပြီး

ကျွတ်ကျဲသွားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ လည်း ကျွန်တော်က စ,မှာ :တာမှ မဟုတ်တာ။

စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဂျာကြီးက ...

"ခုနက မင်းနဲ့မနဒီတို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ငါ သိပြီးပြီ၊ အဲဒီ တော့ မနဒီကို မင်းပဲ တောင်းပန်လိုက်ကွာ"

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ အဲဒီ နဒီဆိုတဲ့ သူမ ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ ဒင်းက မထီတရီလေး ပြန်ကြည့်နေတယ်။ အကြည့်ချင်းဆုံရင်းကပဲ ကျွန်တော် ခပ်တည်တည် ပြောချလိုက်တယ်။

"ကျုပ် မတောင်းပန်နိုင်ဘူး ဂျာကြီး၊ တကယ်ဆိုရင် စ,မှာ :တဲ့သူ ကပဲ ကျုပ်ကို ပြန်တောင်းပန်ရမှာ "

"ဟင်"

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ဂျာကြီးဟာ မျက်ဖြူလန်မတတ် ဖြစ်သွား လေရဲ့။ ။ ပြီး သွေးပျက်သွားတဲ့ လေသံကြီးနဲ့ ...

"ဟာ ...ဟေ့ ...ဟေ့ကောင် စိုးခန့် ...မင်း ...ဘယ် ...ဘယ်လို ...ပြော ...ပြော"

ဂျာကြီးစကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ နဒီရဲ့ စကားသံဟာ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

"တော် တော့ ဦးအောင်စိုး၊ သူပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘက်က စမှာ :တာကိုး၊ ကျွန်မက အရင်တောင်းပန်ရမှာ ပေါ့"

ဂျာကြီးဟာ နဒီနဲ့ ကျွန်တော် ကို သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ လူတွေ လို တအံ့တဩကြည့်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ နဒီက ပြုံး ထေ့ထေ့လေး နဲ့ ကျွန်တော် ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

"ကျွန်မရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲ ... တောင်းပန်ရုံမဟုတ်ဘဲ စိုသွားတဲ့ ရှင့်ယူနီဖောင်းကိုပါ အစားပြန်ပေးပြီးပြီ နော်၊ ဒီတော့ ရှင် ကျေနပ်ပြီလား"

သူ့ပါးစပ်က အဲဒီ လိုပြောလာမယ်မထင်လို့ ကျွန်တော် အတော် ပဲ အံ့ဩသွားမိတယ်။ အဲဒါကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ရင်း ပြေပြေလည်လည် ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ် မနဒီ၊ ကျုပ်ဘက်က ပြောမှာ :ဆိုမှာ : ရှိခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ"

ကျွန်တော် စကားအဆုံးမှာ ပဲ နဒီရဲ့ မျက်နှာဟာ မျက်နှာဖုံးတစ်ခု ပြောင်းတပ်လိုက်သလို ရုတ်တရက်တင်းမာလာပြီး ...

"ခွင့်လွှတ်ရမယ် ...ဟုတ်လား၊ ရှင့်ဘက်က ပြောမှာ :ဆိုမှာ :တင် မဟုတ်ဘဲ ရှင့်လုပ်ရပ်ကြောင့် ရေခဲမုန့်ပြုတ်ကျပြီး ကျွန်မ,စကမိ ညစ်ပတ် သွားတာကိုရော

ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ၊ ပြောလေ"

သူ့စကားနဲ့ မျက်နှာပေးကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာရတယ်။ တကယ်တော့ နဒီဟာ အထိုးခံလိုက်ရတဲ့မြား ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ကျွန်တော် ဆီ ပြန်ပစ်လိုက်တာကိုး။

ကျွန်တော် လည်း ကိုယ့်အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းလို့ အောင့်သက် သက် တွေ့လိုက်ရင်း ...

"အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် မနဒီ"

"ဟင် ...ရှင်အလှည့်ကျတောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးရောလား၊ ကျွန်မတုန်း ကတော့ တောင်းပန်တဲ့အပြင် ရှင်ယူနီဖောင်းကိုပါ အသစ်လဲပေးခဲ့တာနော်"

"ဒီတော့ မနဒီက ဘယ်လို ဖြစ်ချင်လို့လဲ"

ကျွန်တော် စကားဆုံးတော့ နဒီက တဟင်းဟင်းရယ်တယ်။ ပြီးမှ "ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ညစ်ပေသွားတဲ့စကဒီအတွက် တစ် ထည်အစား ပြန်လိုချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

"ဒါ ...ဒါတော့ ...ကျုပ် ...ကျုပ်"

ကျွန်တော် စကားမဆုံးခင်မှာပဲ နဒီက ...

"ရှင် ယောက်ျားတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် စိုးခန့်"

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ နဒီ အကျပ် ကိုင်နေပြီဆိုတာတော့ နားလည်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်စားချေတတ်တဲ့ ညှဉ် ကလေးကိုလည်း သတိထားလိုက်မိတယ်။

ဒါကြောင့် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ခိုးချလိုက်ရင်း ...

"အဲဒါဆိုလည်း မနဒီသဘောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် ပြီး အဲဒီ ပစ္စည်းမျှ : သွားဝယ်လို့ဖြစ် ... ဖြစ်"

"အိုး: ...အဲဒါတော့ ကျွန်မ တွေ :ထားပြီးသားပါ။ ဒီတော့ ဆိုင် သွားပြီး ရောက်ရင် ကျွန်မက အမျိုးအစားတူစကေဒ်ကို ရှာပေးမယ်၊ ရှင်က ငွေရှင်းပေါ့၊ လာ ...သွားရအောင်"

စကားကိုဖြတ်ပြီးမှ နဒီက ဂျာကြီးဘက် မျက်နှာလှည့်လိုက်ရင်း:-

"ဦးအောင်စိုး: ...သူ့ကို ကျွန်မ ခဏခေါ်သွားမယ်၊ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး"

ဂျာကြီးက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြရှာတယ်။ နဒီ လှည့် ထွက်သွားတော့မှ ဂျာကြီးက ကျွန်တော် ကို စိတ်မသက်မသာတဲ့ပုံစံနဲ့ ခေါင်း ခါပြတယ်။ မင်းတော့မင်း မလွယ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

သူ့ကားနဲ့ပဲ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ နဒီ ဘယ် ဆိုင်ကိုမောင်းနေလဲတော့ မသိဘူး။ ဘယ်ဆိုင်၊ ဘယ်စတိုးပဲ မောင်း မောင်း ပါ။ ကျွန်တော် ဆီမှာ ဒီနေ့မှ ပိုက်ဆံက ယူလာနေကျထက် ပိုပြီး နှစ် သော င်း လောက်ပါလာတယ်။ အဲဒီ ပိုက်ဆံနှစ် သော င်းက သူ့စကေဒ်တစ်ထည်အတွက် ဘယ်လိုမဆိုလောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော် လည်း အေးဆေးပေါ့။

နဒီဟာ ဖွင့်ထားတာမကြာသေးတဲ့ ရှော့ပင်းမောတစ်ခုရှေ့မှာ ကား ရပ်လိုက်တယ်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အထဲဝင် သွားတော့ ကျွန်တော် မှာ လိုက်ရပြန်တယ်။ အထဲရောက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်ဘူး မှန်အပြည့်ကာထား တဲ့ ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ...

"အရင်တစ်ခေါက် ဝယ်ဖူးတာတော့ ဒီဆိုင်ကပဲ၊ တစ်ချက်ဝင် ကြည့်ရအောင်"

ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ ကျွန်တော် နည်းနည်း ဖြူသွားတယ်။ ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ဟာ နာမည် ကြီးဘရမ်းတစ်ခုလို့ ကျွန်တော် သိရုံသိ ထားပြီး တစ်ခါမှ ဝယ်မဝတ်ဖူးတဲ့ အမျိုးအစားပါ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ နဒီဟာ ဆိုင်ထဲကို ကော့ကော့လေး လှမ်းဝင်

သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် လည်း ခပ်မျော့မျော့ပုံစံလေးနဲ့ လိုက်ဝင်ရတော့ တာပေါ့။

ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရပ်နေလိုက်တယ်။ နဒီ ကတော့ သူ့စကားနဲ့ တူတဲ့ နောက်တစ်ထည်ကို ဝန်ထမ်းကောင်မလေး အကူအညီနဲ့ ရှာနေတယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ သူဝတ်ထားတဲ့စကားနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းတူတဲ့ နောက် တစ်ထည်ကိုကိုင်လို့ ကျွန်တော် နား လျှောက်လာပြီး ...

"ဒီမှာ ရပြီ၊ ငွေရှင်းဖို့ ကောင်တာရှေ့ လိုက်ခဲ့လေ"

နှစ် ယောက် သား ကောင်တာရှေ့ရောက်တော့ နဒီက လက်ထဲက စကားကို ကောင်တာပေါ်တင်ပေးလိုက် တယ်။ စာရေး မလေးက အဲဒီ စကား ကိုယူပြီး တံဆိပ်ပါ ကွန်ပျူတာကုတ်ကို စက်နဲ့ရိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ လှမ်းပြောလာပါတယ်။

"ခြောက်သော င်းခုနှစ်ထောင်ပါ မမ"

သွားပြီဆိုပြီး ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်းသွားရတယ်။ စကားတစ်ထည် ဒီလောက်ဈေးကြီးလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ထားမိတာ အမှန်ပါ။ ခုလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လက်ထဲက ပိုက်ဆံနှစ် သော င်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိတယ်။

နဒီက ဘာမှမသိသလိုပုံစံလေးနဲ့ ကျွန်တော် ကိုကြည့်ပြီး ...

"စိုးခန့် ...ပိုက်ဆံပေးလိုက် လေ၊ ခြောက်ဆယ့်ခွန်တဲ့"

ကျွန်တော် ဘာလုပ်နိုင်ဦးမှာ လဲ။ အသက်ဝဝရှုရှင်း နဒီကို ခပ် တိုးတိုး ကပ်ပြောရတော့တယ်။

"ဟိုလေ မနဒီ ...ကျုပ်မှာ က ပိုက်ဆံနှစ် သော င်းလောက်ပဲ ပါတာ ဗျ၊ အဲဒါ မလောက်လို့လေ"

စကားအဆုံးမှာ ပဲ နဒီဟာ မျက်နှာကို သုန်မှု နှိပ်ပစ်လိုက်ပြီး အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ...

"ဟင် ...ယောက်ျား ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံလေး နှစ် သော င်းပဲပါတယ် ဟုတ်လား၊

ဒါနဲ့များ ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာသေးတယ်"

ရေခဲနွဲ့ပူနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရသလို ကျွန်တော့် မျက်နှာဟာ

ပူပျစ်စေးထန်းသွားရတယ်။ စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ပြောဖို့ စကားရှာနေချိန်မှာ ပဲ နဒီက ဘာမှမ ဖြစ်တော့တဲ့ပုံစံလေးနဲ့ ...

"ကဲပါ ...အဲဒီ နှစ် သော င်းပဲပေး၊ ကျန်တာ ကျွန်မ စိုက်လိုက် မယ်"

ပြောရင်း သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ထောင်တန်အုပ်ကိုထုတ်ပြီး လိုတဲ့ငွေကို ရေတွက်ပေးလိုက် တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ဒေါသပဲ ဆက် ထွက်ရတော့မလို။ အဲဒီ ဒေါသကို မျိုချပြီး ကျေးဇူးပဲ ပြောင်းတင်ရတော့မလို ဖြစ်လို့။

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီ မှာ တင် မပြတ်သေးဘူး။ ကားပေါ်ပြန်ရောက် ရောက်ချင်း မေးလာတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ တွန့်သွားရပြန်တယ်။

"စိုးခန့် ...ငါ ခုနက စိုက်ပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံကို ဘယ်တော့ပြန် ပေးမှာ လဲ"

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်မူ ။ ကျွန်တော် ခေါင်းပဲ တဗျင်းဗျင်းကုတ် မိတော့တယ်။ ခုလို ရက်ပိုင်းမှာ ပိုက်ဆံငါးသော င်းနီးပါးက ရှာလို့မလွယ် လောက်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ခပ်တည်တည်ဟန်လုပ်ပြီး ...

"လောလောဆယ်တော့ ဘယ်လွယ်မလဲဗျ၊ ခင်ဗျားလို သူငွေ သမီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ လကုန်လို့ လစာထုတ်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ် ပြန်ပေး မယ်"

"ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ ဒီနေ့ကိစ္စ ဒီနေ့ အပြတ်ရှင်းရမှာ ပေါ့၊ ခုနကတောင် ဆိုင်ထဲမှာ မို့လို့ ရှင့်ကို ကူညီတာနော်"

ပြန်ပြီးကျေးဇူးတင်ရမလိုတောင် ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လော လောဆယ်မှာ တော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမို့လို့ ...

"ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး မနဒီရာ၊ ခင်ဗျားလိုချင်ရင် အဲဒီ

ပိုက်ဆံနဲ့တန်တဲ့ ကျပ်အသားကိုပဲ လှီးယူသွားတော့"

စကားအဆုံးမှာ နဒီက ဝင့်ခနဲ ပြုံး တယ်။ မိထားတဲ့သားကောင်ကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းထားပြီး အောင်မြင်မှု ရလိုက်တဲ့ မုဆိုး တစ်ယောက် ရဲ့ အပြုံး မျိုးပေါ့။ ပြီး စကားကိုလည်း စီးစီးပိုင်ပိုင်ပြောလာတယ်။

"နင့်စကားကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ စိုးခန့်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အသားကို တော့ လှီးမယူချင်ပါဘူး၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံနဲ့ တန်တဲ့ လုပ်အားတစ်ခုတော့ ပြန် ပေးရလိမ့်မယ်"

"ပြီးရောဗျာ၊ ခင်ဗျားသဘော"

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ နဒီဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ ကျွန်တော့် ကို အငြိုး တကြီး လက်စားချေချင်နေတယ်ဆိုတာ ပိုပြီး သဘောပေါက်လာရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ချောင်ပိတ်မိအောင် ဝှက်ထားတဲ့ ဖဲတွေ ကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် လှန်ပြနေတာပေါ့။ ခုလည်း စိုက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့တန်အောင် ဘာလုပ်ခိုင်းဦးမလို့လဲ မသိဘူး။

ကျွန်တော် ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတော့ သူကလည်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကားကိုမောင်းနေပါတယ်။ မိနစ်နှစ် ဆယ်လောက်ကြာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ကားလေးဟာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲက ခြံတစ်ခြံရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားတယ်။ ကားဟွန်းနှစ် ချက်လောက် တီးလိုက်တော့ ခြံတံခါးက ပွင့်လာပါတယ်။ တိုက်ရှေ့ ပေါ်တီခုံအောက်အရောက်မှာ နဒီက ကားရပ် လိုက်ရင်း ...

"စိုးခန့် ...ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အောက်မှာ ခဏစောင့်နေဦး၊ ခဏနေ ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်"

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ နဒီ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့် ကို မောင်း ပါလေရော။ ပထမ သူ့ကားကို ရေဆေးခိုင်းတယ်။ ပြီး ...ခြံထဲမှာ အမှိုက် တွေ ရှင်းခိုင်းတယ်။ အဲဒီ လောက်ထိ ရပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် က ငါး သောင်းနီးပါးပိုက်ဆံကို လုပ်အားနဲ့ ပေးဆပ်နေရတာ ကိုး။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ် ပိုင်းရောက်တော့ ထမင်းကျွေးမလားမှတ်တယ်။

ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရေခွေး ကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ ထန်းလျက်တစ်ပန်းကန် လာချပေးတာဗျ။
မတတ်နိုင်တော့ ဘူးလေ။ ဗိုက်ဆာလာတော့လည်း ထန်းလျက်ခဲကိုပဲ ရေခွေးနဲ့ မှော့ချရ
တော့တာပေါ့။

ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း အမောဖြေနေချိန်မှာ ပဲ နဒီရောက်လာ ပြီး
ပန်းအိုးတွေ ရွှေ့ပေးဖို့ ထပ်ပြောတယ်။ သူညွှန်ပြတဲ့ ပန်းအိုးတွေ ရွှေ့နေချိန် မှာ ပဲ ဒြိထဲကို
ကားတစ်စီး ထပ်ဝင်လာပြီး ကားပေါ်က ကောင်မလေး လေးယောက် ဆင်းလာကြပြန်တယ်။
အဲဒီ လေးယောက် ဟာ ဆူညံပွက်လော ရိုက်လို့ နဒီအနားရောက်လာကြပြီး တစ်ယောက် က
အရင် ...

"ဟဲ့ နဒီ ...မနက်က နင် ခွေးသွားဝယ်တာဆို၊ ဘယ်မှာ လဲ၊ ငါတို့က
နင့်ခွေးကိုကြည့်ရင်း မုန့်လာစားတာ"

နဒီက မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း ...

"ခွေးဝယ်တဲ့ဆီကို မရောက်လိုက်ပါဘူးဟာ၊ ဒီမှာ လေ ခွေးမရဘဲ
အလုပ်သမားပဲ ရလာတယ်"

အဲဒီ စကားက ကျွန်တော် ကို မေးငေါ့ပြီး ပြောလိုက်မှန်း မကြည့်ဘဲနဲ့သိပါတယ်။
စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းပြီး သူတို့အားလုံးကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက် မိတယ်။ ကျွန်တော်
အကြည့်ကြောင့် အဲဒီ ကောင်မလေးတွေ ဟာ ကြောက် ဟန်လေးတွေ နဲ့ ပခုံးကိုယ်စီ
တွန့်လိုက်ကြတယ်။

တစ်ယောက် က ကျောချမ်းဟန်လေးနဲ့ ...

"ဟဲ့ နဒီ ...အိမ်ထဲသွားရအောင်၊ တော် ကြာ နင့်ရဲ့ ခွေးမဟုတ် တဲ့
အလုပ်သမားက ထကိုက်နေဦးမယ်"

စကားအဆုံးမှာ နဒီက ကျွန်တော် ကိုကြည့်ပြီး ...

"စိုးခန့် ...အဲဒီ ပန်းအိုးတွေ အားလုံး ရွှေ့ပြီးမှ ရုံးပြန်၊ ကြားလား"

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် ဆက်လုပ် နေလိုက်တယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် အိမ်ထဲမှာ ဟီလာတိုက်နေကြတဲ့ နဒီတို့အုပ်စုရဲ့ အသံတွေ ကိုလည်း ကြားနေရတယ်။ ကျွန်တော် အတင်း ပြောနေကြတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ လို့ ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေ့မိသေးတယ်။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျွန်တော် ပညာအပေးခံရတာ ပါ။ ချမ်းသာတဲ့မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ ညဉ့်အတိုင်း အနိုင်ယူတာ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ဘက်က နာ တယ်ပေါ့လို့ တွေ့မိလာတယ်။

ငါ ...ဘာပြန်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။

စဉ်းစားရင်း ခြံလှမ်းကြည့်တော့ လမ်းဘေးခွေးလေးခွေးလွင့်တစ် ကောင်ကို လှမ်းတွေ့ လိုက်ရတယ်။

ထပ်စဉ်းစားတယ်။ ငါ ဒီအလုပ်က အပြုတ်ခံနိုင်လား၊

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချပြီးချိန်မှာ တော့ ထန်းလျက်ပန်းကန်လေး ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ခြံကို ထွက်လိုက်တယ်။ ခြံရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ ဟိုဒီကြည့် နေတဲ့ ကိုရွှေခွေးဝဲစားတစ်ကောင်ကိုလည်း အသင့်တွေ့ လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် က ထန်းလျက်ခဲနှစ် လုံးလောက် ပစ်ကျွေးပြီး အဲဒီ ခွေးကို အရင် မြူဆွယ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ထန်းလျက်ခဲဆိုတာကလည်း ဒင်းလို လမ်းဘေး ခွေးအဖို သည်းခြေကြိုက်ဆိုတော့ အမြီးလေးနန့်ပြီး ပါလာတာပေါ့။

ထန်းလျက်ခဲကို တစ်လုံးချင်း ချကျွေးပြီး အိမ်ခြံဝင်းထဲထိ ခွေးကို မျှားခေါ်လာခဲ့တယ်။ ခွေးနဲ့ကျွန်တော် ပေါ်တီအောက် ရောက်တဲ့အထိ ပန်းကန်ထဲမှာ ထန်းလျက်ခဲက ဆယ်လုံးလောက်တောင် ကျန်သေးရဲ့။

အိမ်ထဲက နဒီတို့ရဲ့ ရယ်သံတွေ ကို ကြားနေရသေးတယ်။ ခွေးက လည်း ကျွန်တော် ကို ထန်းလျက်ခဲ ထပ်ကျွေးဦးမလား မျှော်လင့်တကြီး မော်ကြည့်တယ်။

ကျွန်တော် ကျောပိုးအိတ်ကို အရင်လွယ်လိုက်ပါတယ်။ အသင့်
အနေအထားပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ တော့ ခွေးကို ထန်းလျက်ခဲတွေ ပြုပြီး အိမ်အဝ ကနေ
တစ်ခဲချင်း အထဲထိ လိုမ့်သွင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ ကိုရွှေခွေးကလည်း ထန်းလျက်ခဲဇောနဲ့
အိမ်ထဲကို အမြီးနုနုပြီး ပြေးဝင်သွားလေရဲ့ ။

ပေါ်တီအောက်က ကျွန်တော် ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ တော့ ခုနက နဒီတို့ရဲ့
ရယ်မောသံတွေ အစား ခွေးနဲ့လူ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ် ပြေးလွှားသံတွေ သာ
ဆူညံလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဆက်တည်း နောက်နေ့ ကျွန်တော် အလုပ်သွားစရာမလိုတော့
ဘူးဆိုတာကိုလည်း တိတိကျကျ နားလည်လိုက်ပါတယ်။

*

(၄)

"မင်းပြောပုံအရဆိုရင် မင်းက အလုပ်ပြုတ်လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းဟာမင်း
နောက်နေ့ မသွားတော့တာလေ"

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ ကိုကြီးဇော်က စောဒကတက်လာတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် စလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ရောက် နေပါပြီ။
ကော်ဖီလက်ဖျော်ကို တစ်ငုံငုံလိုက်ရင်း ကျွန်တော် က ...

"အတူတူပါပဲ ကိုကြီးဇော်ရာ၊ အဲဒီ နေ့က မပြုတ်လည်း နောက်နေ့
သက်ဦးပြန်လာတော့ ဖြုတ်စာပါလာတယ်ဗျ"

"ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ပဲ မင်းက ငါ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ကုမ္ပဏီမှာ
အလုပ်ဝင်လျှောက်တာပေါ့၊ ဒီလိုလား"

"အင်းလေ ...ကုမ္ပဏီမှာ ကိုကြီးဇော်လို လူခံရှိတော့ အလုပ်များ ရလွယ်မလားလို့ပါ"

စကားအဆုံးမှာ ကိုကြီးဇော်က အမြန်ပဲ လက်ကာပြလာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ...

"ဟာ ...ဟေ့ကောင် မောင်ကျုပ် ငါက ကုမ္ပဏီမှာ ဒရိုင်ဘာ အဆင့်ပဲ ရှိတာနော်၊ မင်း အလုပ်ရဖို့အတွက် ဘာမှဝင်မပြောပေးနိုင်ဘူးကွ"

"သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...ကျုပ်ရဲ့ လျှောက်လွှာကိုတော့ တင်ပေး နိုင်သေးတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ကိုကြီးဇော်က သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချတယ်။ ပြီးမှ ...

"ငါ ကူညီနိုင်သလောက် ကတော့ ကူညီပါတယ် မောင်ကျုပ်ရာ၊ မင်းကိုလည်း အလုပ်ရစေချင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် လည်း မင်းသိဖို့ လိုအပ် တဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ တချို့ အကြောင်းတွေ ကို ငါ ကြိုပြီးပြောပြထားတာပေါ့"

ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ လျှောက်လွှာတင်စဉ်ကတည်းက ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသင့်တဲ့အကြောင်းလေးတွေ ကို ကိုကြီးဇော်က ပြောပြထားပါတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ဆေးဝါးဖြန့်ဖြူး တဲ့ကုမ္ပဏီဆိုတာရယ်၊ တခြားဘာညာသရကာပေါ့များ။ ကိုကြီးဇော်အပြော ကတော့ အင်တာဗျူး ဖြေရင် လွယ်အောင်လို့ ဆိုလား။

မနက်စာ စားသောက်ပြီးစီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ကိုကြီး ဇော်တို့ကုမ္ပဏီကို ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။ ရောက်တော့ ကိုကြီးဇော်က ကျွန်တော် ကို အင်တာဗျူး ဖြေရမယ့်နေရာကို ညွှန်ပြပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြန်ထွက်သွား တယ်။

အင်တာဗျူး ဖြေမယ့်အခန်းရှေ့မှာ ကျွန်တော် လို လာဖြေကြတဲ့သူ တွေ ခြောက်ယောက် ၊ ခုနစ်ယောက် လောက်တောင် ရှိမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော် လည်း လွတ်နေတဲ့ခုံတစ်ခုံမှာ အသာဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ခုမှ သေသေချာချာကြည့်မိတော့

လာဖြေကြတာက ကျွန်တော် မပါဘဲ ယောက်ျား လေး သုံးယောက် ၊ မိန်းကလေးသုံးယောက် တောင်ဗျ။ ကျွန်တော် နဲ့ပါဆို အားလုံး ခုနစ်ယောက် ပေါ့။ ဒီခုနစ်ယောက် ထဲကမှ ဘယ်နှယောက် ခေါ်မလဲ တော့ မသိဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ ကျွန်တော် နဲ့ အနီးဆုံးရှိနေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် က နှုတ်ဆက်သလို မဝံ့မရဲလေး လှမ်းပြောလာတယ်။

"ဟို ...ဒီက အစ်ကိုကလည်း အင်တာဗျူး လာဖြေတာလား မသိဘူး"

လှမ်းပြောလာတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့် ထက် ငယ်မယ့်ပုံ ပါ။ အသားညို ညိုလေးနဲ့။ ရုပ်ကလေးကလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အမေးကို ရယ်ချင်သွားလို့ ပြုံး စစနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"ဟေ့အေး ...ကျုပ်က ဒီနေရာကို ပျင်းလို့လာထိုင်နေတာ"

"အာ အစ်ကိုကလည်း ...လုပ်တော့မယ်"

ပြောရင်း ကောင်မလေးက ရှက်ရယ် ရယ်ပါတော့တယ်။ ဟုတ် တယ်လေ။ ဒီနေရာရောက်နေတဲ့သူကို အင်တာဗျူး လာဖြေတာလားဆိုတော့ ကျွန်တော် က နောက်မိတာပေါ့။

ခဏနေတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်မလေးက အရင်မိတ်ဆက် လာပါတယ်။
အဟဲ ...။

"အစ်ကို ...ကျွန်မနာမည် က ပန်းအိပါ"

ကျွန်တော် က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

"အေး ...ကျုပ်နာမည် ကတော့ စိုးခန့်တဲ့၊ မှတ်ထားပေါ့"

ပန်းအိက ပြုံး ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ...

"ဒါနဲ့ ...ကိုစိုးခန့်က ရန်ကုန်ကပဲလားဟင်"

"ဟေ့အေး ...နယ်ကပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ နေနေတာတော့ ကြာပြီ"

"ပန်းအိကလည်း နယ်ကပါ။ အဝေးသင်နဲ့ ကျောင်းပြီးတော့မှ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာတာ"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချစ်တယ်။ ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံမှာ ဘွဲ့ရ ပညာတတ် ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာမှာ နေပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတာ ခုချိန်ထိ မ ဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ တော် ရုံတန်ရုံ ဘွဲ့လောက်နဲ့ ကတော့ ရွာမှာ လယ်ပြန်လုပ်ချင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ကုန်တက်ပြီး ရရာအလုပ်ကိုသာ ဝင်လုပ်တော့။ ဒါပဲ ရှိတယ်။ ခုချိန်ထိ အရှေ့ကို မျှော်လေတိုင်း ရာဇဝင်တွေ ဟာ ရိုင်းနေသေးပါတယ်။

"ကိုစိုးခန့် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ပန်းအိမေးတာ မကြားဘူး လား"

ပန်းအိအသံကြောင့် ကျွန်တော် အတွေ့ :စဟာ လွင့်ထွက်သွားရပြီး-

"ဪ ...အေး၊ ဘာလဲ မေးလေ"

"ဒီလိုပါ။ ကိုစိုးခန့်က လုပ်ငန်းအတွေ့ အကြုံ...အဲ ဟိုအရင်က ကုမ္ပဏီတွေ ဘာတွေ မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးလားဟင်"

"အင်း ...လုပ်တော့ လုပ်ဖူးပါတယ်"

"ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လဲဟင်၊ ပြီးတော့ ဘာတွေ လုပ်ရတာ လဲ"

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် မသိမသာ စိတ်တိုသွားရပြီး ...

"ဟဲ့ ... အင်တာဗျူး က အထဲမှာ ဖြေရမှာ လား၊ ညည်းဆီမှာ အရင် ဖြေရမှာ လား"

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ပန်းအိမျက်နှာဟာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး အားတုံ့အားနာပုံစံလေးနဲ့ ...

"အာ ...ဆာ ...ဆာရီးနော် ကိုစိုးခန့်၊ ပန်းအိက အတွေ့ အကြုံမရှိတော့ လုပ်ဖူးတဲ့ ကိုစိုးခန့်ကို မေးကြည့်တာပါ၊ မကြိုက်ရင် မမေး တော့ပါဘူး"

အဲဒီ လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို သနားသွားမိတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ဖူးတယ်။ ဘာတွေ လုပ်ရ၊ ကိုင်ရတယ် ဆိုတာ နည်းနည်း ပါးပါး ပြောပြ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော် နဲ့ပန်းအိ စကားကောင်းနေကြတဲ့အချိန်မှာ ပဲ ရုံးခန်းထဲက ကောင်မလေး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အင်တာဗျူး ဖို့ လူတွေ ကို တစ် ယောက် ချင်း စ,ခေါ်ပါတော့တယ်။

ဖြေရတဲ့နေရာမှာ ပန်းအိက ကျွန်တော့် ထက် စောပါတယ်။ ဖြေပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ပန်းအိက ...

"အဆင်ပြေအောင်တော့ ဖြေခဲ့တာပဲ၊ ရ,မရတော့ မသိဘူး၊ သွား တော့မယ်နော် ကိုစိုးခန့်"

"အေး, အေး ... ငါ့အလှည့် ကတော့ စောင့်ရဦးမယ်နဲ့ တူပါ တယ်"

ပန်းအိ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက် သွားပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လည်း ကျွန်တော် က နောက်ဆုံးမှ ဖြေရတာ ပါ။

ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတော့ ဥပမိရပ်သန့်တယ်လို့ ပြောလိုရတဲ့ အသက် လေးဆယ်အရွယ် လူ တစ်ယောက် ကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ အသားဖြူ၊ ဒေါင်ကောင်းဟန်ရှိပေမယ့် နဖူး ကတော့ နည်းနည်း ပြောင်နေပြီ။ အဲဒီ လူဟာ ကိုကြီးဇော်ပြောတဲ့ မန်နေဂျာဦးသန့်ဇင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် တွေ့ မိ တယ်။

စားပွဲရှေ့ရောက်တော့ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ လက်ညှန်ပြရင်း ...

"ထိုင်ပါ မောင်ရင်၊ ကိုယ့်နာမည် ကတော့ သန့်ဇင်ပါ၊ ဒီက မန် မေးဂျာပဲ ဆိုပါစို့"

ကျွန်တော် လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်နာမည် ကတော့ စိုးခန့်ပါ"

စကားအဆုံးမှာ ဦးသန့်ဇင်က ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီး

ဘာမှမပြောသေးဘဲ ကျွန်တော်ရဲ့ လျှောက်လွှာကို ပြန်ဖတ်တယ်။ ခေါင်း

တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း နှစ် ခါလောက် အစုန်အဆန် ဖတ်ပြီးမှ ...

"အင်း ...ကိုစိုးခန့်က လုပ်ငန်းအတွေ့ အကြုံရှိသားပဲ၊ အရင်လုပ် ခဲ့ဖူးတဲ့ ရာထူးက"

"မတ်ကက်တင်း စူပါဘိုက်စာပါ"

"ကောင်းပါတယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းချင်း မတူပေမယ့် ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်က သိပ်မကွာလောက်ပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်းကြိုး စားပြီး လုပ်မှာ ပါ"

ကျွန်တော် ကတော့ စိတ်ရင်းနဲ့ အရိုးခံပြောလိုက်တာပါ။ ဒါကို သူက ဘယ်လိုထင်တယ်မသိပါဘူး။ မျက်နှာခပ်မဲ့မဲ့နဲ့ ကြည့်လာပြီး ...

"ဒါနဲ့ ...ကိုစိုးခန့်က စကားပြောရင် ကျုပ်၊ ကျုပ်နဲ့ ပြောတယ် နော်၊ အဲဒါ ...တစ်မျိုးများ "

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ ကျွန်တော် က လက်ကယှာကယာ ကာပြ လိုက်ရင်း ...

"ခဏ ...ခဏလေး၊ အဲဒီ ကိစ္စက ဒီလိုပါ ဦးသန့်ဇင်"

"ကိုသန့်ဇင်လိုပဲ ခေါ်ပါ၊ ကိုယ် ဒီလောက် အသက်မကြီးသေးပါ ဘူး"

အရေး ထဲ ဒင်းက လာနုနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် က အလိုက်သင့် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ...

"ဟုတ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟို ...ခင်ဗျား ...အဲ ...ကိုသန့်ဇင် အသက် မကြီးသေးမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ကြုံတောင်းပန်ထားချင် တာက ကျုပ်ရဲ့ အားနည်းချက်ကိုပါ၊ အဲဒါက စကားပြောရင် ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ပြောတတ်တာ အရိုးစွဲနေပြီဗျ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ လို အကျင့် ဖြစ်နေတာကိုတော့ ကျုပ်ကို နားလည်ပေး ပါလို့ ကြိုပြီး တောင်းပန်ထားချင်တာပါ"

ကိုသန့်ဇင်ဟာ အောင့်သီးအောင့်သက်မျက်နှာကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ကို
အရင်ကြည့်တယ်။ ပြီး သက်ပြင်းကိုလည်း မပေါ့မပါးပုံစံနဲ့ ချလိုက်ရင်း-

"အင်းလေ ...ဒါကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ အရိုးခံအကျင့်ဆိုတော့ လည်း
ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားကို အလုပ်ခန့်၊မခန့် ဆိုတာလည်း
မသေချာသေးတော့ နောက်မှပဲ ဒီကိစ္စကို ပြောကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ အင်တာဗျူး ကတော့
ဒီလောက်ပါပဲ၊ ခန့် ဖြစ်တယ်၊ မခန့် ဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားဆီ ဆက်သွယ်ပြီး
အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် ဖုန်းစောင့်နေပါ့မယ်"

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ကိုသန့်ဇင်က အနင်လက်ကျန်လေးနဲ့ ဆတ်ခနဲ
လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီး ...ကောင်းပါပြီကွာလို့လည်း ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေး ထပ်ပြောလိုက်သေးရဲ့ ။

ကျွန်တော် ကတော့ အင်တာဗျူး တစ်ခုကို အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင် ပြေအောင်
ဖြေပြီးပြီမို့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်တော် တို့ ဟာ ဘဝထဲက
အင်တာဗျူး တွေ ကိုလည်း အသက်ရှူမရပ်သရွေ့ ဘယ် လောက်များ ဖြေနေရဦးမလဲ
မသိဘူးနော်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နှစ် နာရီကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါတောင် မြို့ထဲမှာ ထမင်းသွားစားပြီး ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်နေလို့ အဲဒီ လောက် ကြာသွားတာ။ ပျင်းပျင်းရှိတာကြောင့် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်မလားဆိုပြီး စဉ်းစားသေးတယ်။ နောက်တော့ ရုပ်ရှင်ပွဲချိန်ကလည်း ကိုးလိုးကန့်လန့် ဖြစ် နေတာမို့ စာအုပ်ဆိုင်မှာ စာအုပ်တချို့ဝယ်ပြီး အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘာမှမလုပ် ဖြစ်သေးဘဲ ခုတင်ပေါ်လှဲပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပါးပါးလေးစဉ်းစားမိတယ်။ ရန်ကုန်မှာ နေချင်တဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းကပဲ နယ်ကိုမပြန်ဘဲ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် နဲ့ကိုယ် ဒီမှာ နေ ဖြစ်နေတာ ဒီနေ့ထိပဲ။ ဘွဲ့ယူတုန်းကတောင် နယ်က မိဘတွေ က ကျွန်တော် ဆီ လိုက်လာရတာ ။

ကျွန်တော် မပြန် ဖြစ်ပေမယ့် နယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အမေ ကတော့ နှစ် လ တစ်ခါလောက် ကျွန်တော် ဆီ လာပါတယ်။ သားတော် မောင် ဘာတွေ လို အပ်သလဲ လာထောက်ပံ့တာပါ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်လာတုန်းကတောင် ဆက်သွယ်ရတာ ပိုအဆင်ပြေအောင်ဆိုပြီး တန်ဖိုးနည်း ဖုန်းတစ်လုံး ဝယ် ပေးသွားသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် မှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိပေ မယ့် ဖုန်းနဲ့ကံနဲ့ ဖြစ်နေတာပေါ့။

အဲဒီ လို တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ ...

"ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြောက်ဒဂုံမြို့ နယ်၊ အမှတ် (၃၄) ရပ်ကွက်နေသူ၊ မအေးအေးဇော်က တောင်ဥက္ကလာပ၊ (၁၀)ရပ်ကွက်နေသူ သက်ပိုင်ဝင်းရွှေ အတွက်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ သုံးခွမြို့ နယ်မှ မောင်မင်းဟန်က မန္တလေးတိုင်း ပြည်ကြီးတံခွန်မြို့ နယ်၊ ကျွဲဆည်ကန်ရပ်ကွက်နေထိုင်သူ မဖွေးဥအတွက်၊ စမ်းချောင်းမြို့ နယ်မှ ကိုစိုးသူရက

ဘိုကလေးမှ မနွေးနွေး နားဆင်ဖို့အတွက်"

အနီးအနားက ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွားရတယ်။

ဘာလဲဟုဆိုပြီး ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဖုန်းက ထွက်လာတဲ့ အသံဗျ။ ဟိုကောင် သက်ဦး ကျွန်တော် ဖုန်းကို ကလိပြီး ရိန်းတုန်း ပြောင်းသွား တာပဲ ဖြစ်မယ်။ တွေ့ ရင်းနဲ့ ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ဖွင့်ကိုင်လိုက်ရတယ်။

"ဟဲ့လို"

"အေး ...သားလား၊ အမေပါ"

အမေအသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ချက်ချင်း ပဲ ကျွန်တော် က ...

"ပြော ...အမေ"

ထုံးစံအတိုင်း အမေက နယ်ပြန်လာဖို့ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်းကို အရင်ဖွင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ကျွန်တော် ဆိုတော့ ...

"ပြန်မလာချင်ပါဘူး အမေရာ၊ ကျုပ်လယ်မလုပ်ချင်တာ အမေတို့ အသိပဲလေ၊ အဲဒီ လယ်တွေ က အစ်ကို ဦးစီးရုံနဲ့ အဆင်ပြေနေသားပဲဥစ္စာ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် သားရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ သားအဖေက သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ရန်ကုန်မှာ အနေအစားကျပ်နဲ့ ကုတ်ခြစ်မနေဘဲ နယ်ကို ပြန်လာပြီး မိသားစုနဲ့အတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါလားတဲ့"

"တော် တော့ အမေ၊ ကျုပ် နယ်ကိုပြန်လာပြီး မိသားတစ်စုလောက် ရဲ့ အရေး ကို ကြည့်လို့မရဘူးဗျ၊ ဒီအချိန်ဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အရမ်းအရေး ကြီးတဲ့အချိန်ကို ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီ အတွက် အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ပွင့်ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ပါဝင်ကူညီလို့ရအောင် ကျုပ် ရန်ကုန်မှာ နေနေရဦးမှာ ပဲ၊ အဖေ့ကို ပြောလိုက်ပါ အမေ ...လူငယ်ဆိုတာ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အနာဂတ်ကို ကျောမခိုင်းဘူးလို့"

ကျွန်တော် စကားကြောင့် အမေ ခဏတော့ အသံတိတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း နယ်ကို မပြန်ချင်တဲ့စိတ်ရယ်၊ လက်ရှိ နိုင်ငံရေး အပြောင်း အလဲအခြေအနေရယ်ကို ရောပြီး ပြော ဖြစ်သွားတာပါ။ အတန်ကြာတော့မှ အမေက လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ...

"သားပြောတာတွေ ကိုတော့ အမေ သိပ်နားမလည်ပါဘူးကွယ်၊ ပြန်မလာ ဖြစ်သေးဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက် လေ၊ ဒါပဲနော်၊ ကျန်းမာရေး လည်း ဂရုစိုက်ဦး"

ပြောပြီး အမေ ဖုန်းချသွားတယ်။ သူ့စကားကြောင့် တင်းထားတဲ့ မာန်လေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အမေနဲ့ စကားပြောရတာ ဟာ သား တစ်ယောက် အတွက် အမြဲအားရှိပါတယ်။

အနာဂတ်ကိုငေးလို့ ဟိုတွေ : ဒီတွေ : တွေ :ရင်း ကျွန်တော် မှေးခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ အိပ်ပျော်သွားလဲဆိုရင် ငါးနာရီခွဲလို့ သက်ဦး လှုပ်နှိုးတော့မှ နိုးတော့တာ။

သက်ဦးက ကျွန်တော် မျက်စိဖွင့်ဖွင့် ချင်းပဲ ...

"ဘယ်လိုလဲ မောင်ကျုပ် ... အင်တာဗျူး သွားဖြေတာ အဆင်ပြေ ရဲ့ လား"

ကျွန်တော် က မျက်စိနှစ် လုံးကို စုံပွတ်လိုက်ရင်း ...

"ပြေလားဆိုတော့ တို့နိုင်ငံရဲ့ အင်တာဗျူး ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ မေးချင်တာတွေ မေး၊ ပြီး နောက်မှအကြောင်းပြန်မယ်ပေါ့၊ အဲ ..အကြောင်း မကြားလာရင်တော့ ဓာတ်ပုံထပ်ရိုက်ပြီး စီဒွီ (ဃဠ) ဖောင်သာ ထပ်ဖြည့်ထား ပေတော့"

ကျွန်တော် စကားကြောင့် သက်ဦးက တဟားဟားရယ်တယ်။ ပြီးမှ-

"ဟုတ်ပါပြီ မောင်ကျုပ်ရာ၊ မင်းဓာတ်ပုံ ထပ်မရိုက်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်"

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ဖုန်းက ထမြည် လာပြန်တယ်။

ရိန်းတုန်းသံကြောင့် ကျွန်တော် သက်ဦးကို စောင်းငန်းငန်းကြည့် လိုက်တော့
ဒင်းက စပ်ဖြူပုံစံနဲ့ ...

"ဟဲ ဟဲ ...မင်းအတွက် ရိန်းတုန်းအသစ်အဆန်းလေးတွေ ကို ဘလူးတု(ပ်)နဲ့
ပို့ပေးထားတာပါကွ၊ ဒီနေ့တောင် အသစ်ကလေးတွေ ထပ် ရလာသေးတယ်၊ ကြည့်ဦးမလား"

"တော် ပြီ၊ တော် ပြီ ...ဟေ့ကောင်၊ ကျုပ် အဲဒီ လို အညှီအဟောက် တွေ
ဝါသနာမပါဘူး၊ မင်း အဲဒီ လောက် ဖြန့်ဝေချင်ရင် ရပ်ကွက်ထဲက မျိုးမင်းမြတ်ကိုပဲ ပေးလိုက် ၊
သူက သိပ်ဝါသနာပါတာ၊ သူ့ဖုန်းထဲက မင်မို ရီကင် အိတ် (၈) ဂစ်မှာ တောင် အဲဒါတွေ
အပြည့်ပဲ"

"အဟဲ ...ဒါ ကတော့ ဝါသနာကိုးကွ"

သက်ဦးက ပြုံး ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပြန်ပြောလာတယ်။ ဒီကောင့်အတွက် ဖုန်းတစ်လုံးရှိတာ
တော် တော် ကို အသုံးဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လို ဖုန်းပြော ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘူး။
အင်တာနက်လိုင်းပါ ချိတ်ထားတော့ ကောင်းတာ တွေ ရော၊ မကောင်းတာတွေ ပါ
ဒီကောင့်ဖုန်းနဲ့ အကုန်ကြည့်လို့ ရတယ်။ ပထမတော့ ဒီကောင် ပြောပြောနေတဲ့
ဒေါက်တာချက်ကြီးဆိုတာကို ဆရာ ဝန်လို့ ထင်နေသေးတာ။ သေသေချာချာမေးကြည့်တော့မှ
ဘယ်ကလာ ဆရာဝန် ဟုတ်ရမှာ လဲ။

ထားပါတော့။ ခုလောလောဆယ် ဖုန်းဝင်လာလို့ အရင်ကိုင်လိုက် တယ်။
နံပါတ်က အစိမ်း။ အရောင် ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မသိတဲ့နံပါတ် လို့ ဆိုလိုတာ။ ဟဲလိုဆိုပြီး
ထူးလိုက်တော့မှ ...

"မောင်ကျုပ် ...ငါပါကွ၊ ဇော်ကြီး"

"ဪ ...ကိုကြီးဇော် ပြော ...ဘာလဲ"

သူ့ကိုယ်သူ ဇော်ကြီးလို့ နာမ်စားသုံးပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ ကတော့
ကိုကြီးဇော်ပဲ ခေါ်တယ်။ ခုလည်း ဒင်းကြီးက ...

"ဟေ့ကောင် ...ဘာလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ လမ်းထိပ်က ဘီယာဆိုင်ကိုလာခဲ့၊
မင်းအတွက် သတင်းကောင်းပါတယ်၊ ဒါပဲ"

ပြောပြီးပြီးချင်းပဲ တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ ကျွန်တော်
အဖြေကိုတောင် မစောင့်ဘူး။

ဖုန်းကျသွားတော့မှ ကျွန်တော် က သက်ဦးကို ကြည့်ပြီး ...

"သက်ဦး ...ကိုကြီးဇော် ဆက်တာ"

သက်ဦးက မျက်လုံးလေးပင့်ရင်း ...

"အေး ...ဘာတဲ့လဲ"

"သတင်းကောင်းပါတယ် ...တဲ့"

"အဲဒီ တော့ ..."

"ဘီယာဆိုင်ကို လာခဲ့တဲ့"

"ထားပါတော့၊ ဒါဆို မင်းသဘောက"

"အေးကွာ၊ သတင်းကောင်းပါတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း"

"အေး"

"လမ်းထိပ်က ဘီယာဆိုင်ကိုတော့"

"မသွားတော့ဘူးလား"

"သွားမှာ ပေါ့ကွ၊ ပိုက်ဆံနည်းနေလို့ မင်း ထပ်ထည့်ခဲ့ဦးလို့ ပြော မလို့ကွ"

"ပြီးရောကွာ၊ ဒါလေး ပြောမယ့်ဟာကို"

သက်ဦးက ပိုက်ဆံအိတ်ယူရင်း ဂူပွပွနဲ့ ပြောလာတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ
ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ကောင်က စကားပြောရင်တောင် ဘာမဟုတ်တာကို

တိုင်ပတ်တတ်တဲ့ကောင်ပါ။

အဲ ...တိုင်ပတ်တာက ကိစ္စမရှိသေးဘူး။ တိုင်မပျောက်အောင် တော့
ဂရုစိုက်ရသေးတယ်ဗျ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပတ်စရာတိုင် မရှိမှာ စိုးလို့လေ။ အဟဲ့ ...။

*

(၆)

ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့လဲတော့ မသိဘူး၊ ဘီယာဆိုင်ရောက်တော့ ကိုကြီးဇော် မှာ
ယူခင်းကျင်းထားတဲ့ အမြည် ပင်လယ်ကြီးကို အရင်တွေ လိုက် ရတယ်။ သက်ဦးက
လန်တဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော်ကို ပခုံး မသိမသာတွန့်ပြ လာတယ်။ ကျွန်တော် လည်း အမြည်
ပန်းကန်တွေ ကိုကြည့်ပြီး ရင်ဝဆောင့် ကန်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတာမို့ ...

"ကိုကြီးဇော်"

"ဟေလကွာ ...ဘာလဲ"

အံ့မယ် ...ဒင်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံနဲ့ ပြန်ဖြေနေသေးတယ်။ ကျွန်တော် က
ဝင်မထိုင်သေးဘဲ ခပ်စွေစွေကြည့်ပြီး ...

"ခင်ဗျား ဗျာ ...ကျုပ်ကို ဖုန်းလေးတစ်ချက်ပဲ လှမ်းဆက်တယ်"

"အေးလေ ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ"

"ပြီး ...လမ်းထိပ်က ဘီယာဆိုင်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ခေါ်တယ်"

"ခေါ်တယ်လေ"

"သတင်းကောင်း ပါတယ်လို့လည်း လာချင်အောင် မြှူဆွယ်သေး တယ်"

"အေးလေ၊ ခု မင်းတို့ ရောက်လာပြီပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ...ဗျာ"

"ဒါပေမဲ့ ...ဘာ ဖြစ်လဲ ဟေ့ကောင်"

"ခင်ဗျားကိုက မိုက်ရိုင်းလွန်းတယ်ဗျာ"

"ဘာ"

ကိုကြီးဇော် ပြုံး ပြုံး ပြပြနဲ့ ထအော်တော့တယ်။ သူ့ဆီက ဘာ စကားမှ ထွက်မလာခင်လေးမှာ ပဲ ကျွန်တော် က ...

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့က လူချမ်းသာတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အလုပ်တောင်မှ ခင်ဗျားအကူအညီနဲ့ လျှောက်ရတာ ၊ ခုတော့ သတင်းထူး ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးနဲ့ ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး ခုလို ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ အမြည်း : တွေ နင်းကန်မှာ ထားတာ ခင်ဗျား မိုက်ရိုင်းတာပေါ့ ကိုကြီးဇော်"

ကျွန်တော် စကားလည်း ဆုံးရာ ကိုကြီးဇော်မျက်နှာက စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း မှာ မီးပွိုင့်လို နီတစ်ခါ၊ ဝါတစ်လှည့်၊ စိမ်းတစ်ဖုံ အမျိုးမျိုး ပြောင်း လဲသွားလေရဲ့ ။ ပထမတစ်ဖြတ်အပြီးမှာ မျက်နှာကြီးက တစ်ကျော့ပြန်နီ လာရင်း ...

"ဟေ့ကောင် မောင်ကျုပ် ...စကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြောကွာ၊ ငါ မင်းကို ထထိုးမိလိမ့်မယ်၊ မင်းဆီက တစ်ဖြနစ် ဖြဲ ခွစားရအောင် ငါက သောက်ချဉ်ဖမ်းနေတဲ့ကောင်မို့လို့လား၊ ခုလည်း မင်းတို့ကို ကျွေးချင်မွေးချင် လို့ ငါ့ဟာငါ မှာ ထားတာ၊ သတင်းကောင်း ပြောမယ်ဆိုတာက သတ်သတ်၊ မင်းကွာ ...မင်းကမှ တကယ့်သောက်တလွဲကောင်ပဲ မောင်ကျုပ်"

အဲဒီ တော့မှ နားလည်မှု လွဲပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ရတယ်။ ချက်ချင်း ပဲ မျက်နှာချိုသွေးပြီး အားတုံ့အားနာပုံစံလေးလုပ်ရင်း ...

"အဟီး ...အဲဒီ လိုလား၊ ဆောရီးပါ ကိုကြီးဇော်ရာ၊ ကျုပ်က ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့

အမြည် :ပန်းကန်တွေ ကြည့်ပြီး ရင်ဆိုင်သွားလို့ပါဗျာ ... ဆောရီး ဆောရီး"

တောင်းပန်လိုက်တော့ သက်ဦးက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်တဲ့ လေသံနဲ့ ...

"မင်းကိုက မဆင်မခြင် စွတ်ပြောနေတာကိုးကွ၊ ကိုကြီးဇော်က အဲဒီလို လူမျိုးလားဆိုတာ အရင်စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါကတော့ ဒီအခင်း အကျင်းကို မြင်ကတည်းက ကိုကြီးဇော် တစ်ခုခုပွဲခံလာလို့ ငါတို့ကို ပြုစုဖို့ ခေါ်လိုက်တာဆိုတာ အတပ်သိနေတယ်"

ခုမှ ဆရာကြီးပုံစံနဲ့ ချစ်လဲရောထိုင်ပြောလာတဲ့ သက်ဦးကို ကျွန်တော် မကြည်သလို ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကိုကြီးဇော်က လက်ကာပြရင်း ...

"ကဲ ကဲ ...တော် ကြပါတော့ လဒလေးတွေ ရယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အချီအချာမှာ တင် ငါ မျောတော့မယ်၊ ထိုင်စရာရှိတာ ထိုင်ကြ"

ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်လည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေ ဖန်ဆင်းရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ကိုကြီးဇော်က ဘီယာသုံးခွက် လှမ်းမှာ လိုက်ရင်း ...

"ဟေ့ကောင်တွေ သောက်၊ အမြည် :တွေ လည်း အကြိုက်စား၊ ငါ ဒီနေ့ ကားတစ်စီး ပွဲစားလုပ်ပေးတာ အလုပ် ဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို ခေါ်ပြုစုတာကွ၊ အဲ ...မောင်ကျုပ်အတွက် သတင်းကောင်းဆိုတာက"

အဲဒီနေရာမှာ ဘီယာနဲ့သောက်နေတဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းထောင် သွားတယ်။ ကိုကြီးဇော်က ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ...

"ဒီလိုကွာ ...ဒီနေ့ ရုံးမဆင်းခင် မန်နေဂျာကိုသန့်ဇင်က ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားလူက မဆိုးပါဘူးတဲ့၊ စကားပြောရင် ကျုပ် ...ကျုပ်နဲ့ ပြောတတ်တာလေးတစ်ခုပဲ ပြင်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒါ သတင်းကောင်းလေကွာ၊ အဲ ...မင်းဘက်ကတော့ အဲဒီကိစ္စကို ပြင်ဖို့လိုလိမ့်မယ်"

"အဲဒါတော့ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲ ကိုကြီးဇော်ရာ၊ ကျုပ်ကလည်း

အရိုးစွဲနေပြီဆိုတော့"

ကျွန်တော့် စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကိုကြီးဇော်မျက်နှာဟာ ဆတ်ခနဲ တင်းသွားပြီး ဖြတ်ပြောလာတယ်။

"ဟေ့ကောင် မောင်ကျုပ် ...အရိုးစွဲနေလို့ မပြင်နိုင်ဘူး မပြောနဲ့၊ ပြင်စရာရှိရင် ပြင်ရမှာပဲကွ၊ ဘယ်အရာမှ တစ်သက်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားလို့ မရဘူး၊ မှာ နေတာတစ်ခုကို မပြင်နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်း လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်မှာ ထွက်နေလိုက်"

ကိုကြီးဇော်ရဲ့ စကားဟာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်စာတင်မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအရာ တော် တော် များများ နဲ့ပတ်သက်ပြီး လင်းပွင့်သွားစေပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ကိုကြီးဇော်ကို ကတိပေးလိုက်တယ်။

"ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် အဲဒီ ကိစ္စကို ကျုပ် ...အဲ ...ကျုပ် ကျွန်တော် ရအောင်ပြင်မယ် ကိုကြီးဇော်၊ ကတိပေးတယ်"

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ ကိုကြီးဇော်က သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ အပြုံး မျိုး ပြုံး ပြလာတယ်။ ပြီး ...ပိုလို့တောင် သဘောထားကြီးတဲ့စကား ကို ထပ်ဆိုလာသေးတယ်။

"ကဲ ...မင်းတို့ ဒီနေ့ အမုန်းသောက်ကွာ၊ အမြည်းလည်း အကြိုက်ဆွဲ၊ ပြီးရင် ...အဖမ်းမခံရသေးတဲ့ ကာရာအိုကေဆိုင်ကို ငါ လိုက်ပို့ပေးဦးမယ်"

အဲဒီ စကားကြောင့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် စလုံးဟာ ရီဝေနေတဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ ကိုကြီးဇော်ကို ဂုဏ်ပြုစကား ပြိုင်တူဆိုလိုက်မိပါတယ်။

"မြင့်မြတ်လှပါပေတယ် တို့ကိုကြီးဇော်"